

CALMA INFECTE

Vincle Editorial

Vinle Editorial

*La vida reposada
se corromp en el llot de la indolència*

Joan Alcover

Vincle Editorial

Vinle Editorial

Sembrar llavors de sang en la terra fètil.
Confitura i crosta.

Vèncer
és
fingir.

Vincle Editorial

Grimpar el tronc amb la fam
de la fulla clavada.
Esmolar el metall
del brancam. Grinyolar
vora les fruites
que esperen el tall.

Vincle Editorial

On hi havia els estris
de llaurar ara s'amorra el Buit.
Allà on els solcs onejaven la terra,
la mort ha estès l'abdomen.

Només els calls
coneixen el gest de la Pèrdua.

Vincle Editorial

Que en fas dels tentacles?
Les paraules invertebren els mites,
fixament miren als ulls
fins a deixar-s'hi els pòlips
i les pedres. El verí transita lliure,
marcant les pells infidels
al profund. Estimar la terra: caminar
la ferida amb ortigants
meduses
enganxades als peus.

Vincle Editorial

Abonar les lletres i purificar la terra.
Així m'arrello a la vida.

Vincle Editorial

La carn és expropiada.
La Bellesa, devastadora.
Renuncia a les vèrtebres
per no embalsamar-te amb el llot de l'Etern.
El dolor té cos propi
i la matèria corpòria ens fereix amb violència.
Condemna letal.

Dins sarcòfags callats, el Temps mastega
músculs amb dents de pols
i l'ànima mai no mor dins la sublimitat de l'Altre.
Equivocats, no sabem que ella sols és
si algú ens recorda.
Els ens immaterials no coneixen
la fondària dels clots.

Només els ossos,
tràgica verticalitat,
enginyeria de l'enderroc,
conqueriran terra Inexpugnable.

En el mot el cervell entén
el cap. Garrots
i càstig. Himne de molsa,
condemna vinguda a gemec
com el dolor
que sap el Verd.

I que buit el bosc
quan sols hi veus els arbres.
I que ple el blau
quan els calls et sobren.
No tanquis el moviment
en la quietud, ara.

Culpar-te del gest
és des-escriure el cel.

Ets el turmell de la por,
interpretes els dubtes amb les bòfegues
que et cauen dels talons mentre fuges.
Conta'ls marxa enrere
i en arribar al punt d'inici
torna a començar.

Mai sabràs on rebrotarà de Bell Nou
la convicció ancestral
de tirar la pedra
amb calls al gest!

Vincle Editorial

Grufar sense alçar el cap de la terra,
sense separar-la
del cuc proteic.

L'antídot que et tornarà
a la vida serà el gust de naixença:
mamar de nou,
retornar al pit de Mare.

En la còfia de les arrels,
el futur és un fruit que avala la flor
i els calls una veritat forçada.

Blava al matí, i daurada al foscant, entenc,
en la llum, la mentida de les coses.

Pel brancatge dels llavis
el desig supura besada i flor.
El Calfred, tija amunt,
ennuega l'alè fins a l'últim fruit enramat.

Escorça
i aliment,

la temptació de l'arrel
furga la carn dins la terra.

Vincle Editorial

Esquivar totes les roses
per acabar punxant-se en l'Inexorable.
Remordiment de la Pèrdua.
No podràs escapar-ne,
els cadàvers es mantenen en la superfície.

Flor sense flor,
d'ara endavant
sobre la por
t'hi surarà una espina emmusteïda.

Vincle Editorial

Amb fam d'enyor
corques el bram del glaç. Calles els noms
i oblides que el vent retorna al paladar
el fred de la mort. Engolir l'hivern
no t'engreixarà la flama,
però et dirà el regalim.
Va! Anomena els calls.
Ajoca't els testicles i mesclaràs l'esperma
amb la suor
sobrenatural del gest.

Després del xoc, un sexe herbívor
també mastega vèrtebres.

El Temps deshereta el cos
que no carda amb el Mot.

Vincle Editorial

Llaurar els camps solcant el Bell;
empenyent la vida terra endins.
La llavor germinarà fruita i fam.

Arraulit,
cerques el plaer
enganyant el dolor.

Vincle Editorial

Saps que per donar a llum primer cal ingerir les estrelles
i sigil·lós t'hi entregues
infantant els minerals.
Però el Paradís
no et reconeix l'embaràs ni la urpada
al diafragma. Vençut, et consoles
amb una xuclada de sang.

Succiones pedres amb el ventre perforat.

Vincle Editorial